

General | Romina Pérez Toldi | Actualitzat el 26/04/2021 a les 07:58

Com acompanyar les visites al metge, les vacunes o les cures desagradables?

La Romina Perez Toldi, pedagoga especialitzada en primera infància, ens dona algunes claus

[inicicentrareport]Si les cures quotidianes ja són les grans relegades en la vida dels infants i moltes vegades no les entenem ni com "educatives", **les cures desagradables** ja és allò que no vol abordar ningú.

Enganyem i mentim contínuament per tal de no trobar-nos en la situació d'haver d'acompanyar a algú que ho està passant malament. En aquest cas, parlem de nadons i infants que necessiten un adult que els hi ofereixi un marc protector i eines per a poder gestionar en el present i en el futur allò que molts cops és inevitable: les cures desagradables i els moments de dolor.

Però què són les cures desagradables? Són aquelles situacions de cura que resulten desagradables per als infants, com quan estan malalts, **necessiten una vacuna o els hi hem de donar un xarop.** Per sort no són les més comunes, però quan són necessàries se'ns poden tornar una muntanya per escalar.

Quantes famílies viuen amb temor, per exemple, tallar les ungles als seus nadons i ho acaben fent quan dormen? I quan els hi diem que anem al metge i no els hi passarà res i després els vacunen o els hi ha de mirar l'oïda quan tenen otitis?

Com abordem llavors aquestes situacions de cura que sabem que seran en gran manera desagradables per als infants? **Com podem donar-los suport i sostenir-los perquè surtin enfortits d'aquestes situacions?**

Evidentment, tallar les ungles quan dormen o dir que "no passarà res" quan sabem que sí que passarà no es una solució a llarg termini i molt menys és recomanable.

En canvi, aquí volem apostar per trobar la manera que l'infant petit pugui conèixer i **participar de les seves pròpies cures**, encara que aquests no siguin el més agradable del món o encara que impliquin prendre un xarop fastigós o que li mirin les orelles a la consulta del pediatre.

Per sort, l'Emmi Pikler (pediatra) y el seu equip a la Casa Llar per a infants de Loczy van abordar en profunditat aquestes qüestions, buscant la millor manera perquè l'infant, ja de ben petit, pogués sentir-se sostingut i capaç també durant les cures desagradables. En la mateixa línia, **Chantal de Truchis en el seu llibre**, "El despertar al món del teu nadó", ens emmarca en dues solucions contràries a l'abordament de les cures quotidianes:

[GotaVerdaPle]Fer-ho ràpidament buscant que no s'assabenti.

[GotaVerdaPle]Ensenyar-li l'«objecte de delict» i prevenir del que passarà (et farà mal, no t'agradarà ...) i dir-li que ho farem «ràpid i llestos».

La primera solució, encara que comuna, és anecdòtica, ens pot valer en un moment donat però no la podem allargar en el temps. Si per exemple cal donar-li un xarop cada 6 o 8 hores, **com sostindrem l'engany?**

Aquesta primera solució, en aparença, ens pot resultar fàcil, ens estalviem afrontar la part desagradable de la situació en un primer moment (mentre duri l'engany), però a la vegada podem estar generant sentiments d'angoixa i desconfiança en els nostres fills i filles. No saben què passarà, ni com ni quan.

Si li diem que està bo o que no farà mal quan no és cert, **no estem traint la seva confiança?** Com els ajudem així a gestionar aquestes situacions de la vida que són inevitables? La persona en qui s'havien de recolzar els enganya, els menteix o no els escolta, com es poden sentir? Ens podem imaginar la soledat i l'angoixa de l'infant quan l'adult s'amaga darrere l'engany?

La segona solució implica **confiar, parlar-los i fer-nos càrrec de la situació**. Hem de col·locar-nos en el paper de l'adult i poder dir: això et farà mal, però és important que ho prenguis per X, jo estic aquí amb tu per ajudar-te.

Des de la segona solució, estem acompanyant als nostres fills i filles des d'una relació de confiança, buscant la seva participació i la seva comprensió. **Això no vol dir que no plori** o que no es queixi per aquesta situació que no li agrada, però sí implica que a poc a poc podrà preveure el que passarà, sabrà que l'adult no el deixarà sol ni l'enganyarà i això li conferirà un marc de seguretat que el sostindrà emocionalment i psicològicament.

L'infant sap el que passarà, es pot preparar i prendre part del control de la situació. No serà una criatura passiva en mans de l'adult, serà un ésser que se sentirà reconegut i comprès. No es genera desconfiança ni angoixa, no està en suspens sense saber el que passarà, podrà créixer des de la confiança en el món i en aquells que li tenen cura.

El mateix podem aplicar-ho a tallar-los les ungles, rentar-los el pèl o a qualsevol altra forma de cura que li resulti desagradable als nostres fills i filles.

Les claus, com també apunta Chantal, són tractar-los amb cura, buscar paraules suaus i entenedores i explicar-los sempre el que ha de passar. Els hem de poder prevenir, perquè encara que pensem que no comprenen sí poden acceptar la nostra paraula quan aquesta és clara, honesta i s'acompanya d'una presència plena:

[GotaVerdaPle]**Anticipar** verbalment el que passarà.

[GotaVerdaPle]**Explicar si li farà mal**, on i si durarà molt o no.

[GotaVerdaPle]**Explicar-los la raó**. El perquè se'l punxarà o perquè els rentem els cabells.

Arribats a aquest punt, també és important evitar tòpics com els de «no passa res» o «no ploris». Sí passa, clar que passa i nosaltres, les seves mares i els seus pares (els seus avis, ties o cuidadors) no podem evitar segons quins sentiments i emocions, repetir «no passa res» com un mantra no farà que passi millor, només estarem afavorint que els nostres fills i filles es puguin sentir incompresos i rebutjats en el que són i en el que els està passant.

Negant-los l'expressió del seu ésser i per tant negant el diàleg, **estarem tancant la possibilitat de comunicació**, de confiança en un mateix i en l'altre i el sentir-se reconegut i valorat.

Ens impossibilita la construcció d'un marc de seguretat per al desenvolupament equilibrat de la seva personalitat.

Tot això s'aplica també quan anem al metge o metgessa, si la o el sanitari no anticipen el que faran i com ho faran, **haurem de ser nosaltres els qui prevenim els nostres infants**, ja abans d'entrar a la consulta i recordant als nostres fills i filles que estarem amb ells en tot moment.

Hem de pensar que **no podem evitar el seu patiment, però sí que podem acompanyar-los**, sostenir-los i donar-los eines per a fer front a aquestes situacions que anomenem desagradables. En resum, podem acompanyar-los oferint mitjans i suport perquè a realitzin el seu propi camí sabent-se acompanyats, valorats i competents. Un aprenentatge per a la vida.

[info]Segueix a la Romina Pérez Toldi, pedagoga especialitzada en primera infància, aquí[/info]
[ficentrareport]